

At være i Kristus er en bog om et levet liv med glæde og sorg, smerte og kampe. Det er et ærligt vidnesbyrd om, hvorledes en vandring med op- og nedture har ledt til et nært og tæt liv med Kristus. Jeg har fået lov til i værdifulde øjeblikke at være med på en åndelig vandring sammen med Herdis. Her er jeg selv blevet inspireret, styrket og hjulpet, og jeg har erfaret, hvorledes hun i ”magtesløsheden var stærk”. Jeg har været forundret og har oplevet et mod ”på trods”, som jeg må beundre; et mod, som alle kan være fra et ”levet liv med Kristus”. Herdis vover at dele sin sårbarhed, så jeg som læser også vover at dele min sårbarhed til heling. Herdis har været tro mod kaldet, hun fik, til at dele skatten i lerkar med andre.

Må *At være i Kristus* være en bog, som vi i bibel- og cellogrupper lader os inspirere af.

Karin Christiansen

Tidl. præst i Ingstrup baptistmenighed

Herdis Larsen har i flere år skrevet en klumme til Danske Baptisters Kvindenetværks blad. Hun gør de bibelske tekster levende, så de bliver relevante for min hverdag. Teksterne er fyldt med tro – en tro, som Herdis har måttet kæmpe for. Jeg glæder mig altid til at læse, hvad hun skriver, og giver *At være i Kristus* min bedste anbefaling.

Lise Willer

Formand, Danske Baptisters Kvindenetværk

Herdis Larsen er en forkynder af Guds nåde og et livsstykke på trods af sygdom og modgang. Som ung fik hun et kald til at være forkynder og formidler af Guds ord til mennesker; men i en ung alder blev hun ramt af en alvorlig kronisk sygdom.

Hvordan skal man kombinere kaldet til at tjene en fantastisk og almægtig Gud med en oplevelse af afmagt og personlig begrænsning på grund af sygdom? Ja, det giver denne dejlige bog nogle svar på.

Med kærlig ligefremhed og diskret humor beskriver hun, hvorledes kald og kamp forenes og i virkeligheden kun kan udfoldes ved andre menneskers indgriben og hjælp. Der er vennerne, som altid er der, og som personligt og kærligt stiller sig til rådighed med en hjælpende hånd. Men der er også de ukendte venner, som yder hjælp og viser opmærksomhed. Tilfældige mennesker på Herdis Larsens vej som uden forudgående kontrakt om gensidigt venskab bliver til hjælp og støtte.

Læs Herdis Larsens nye bog *At være i Kristus* og gå ud i verden med en ny åbenhed over for medmennesket og et skærpet blik for Guds og menneskers kald til dig om at dele liv og tro.

Raymond Jensen

Teolog og præst i Østhimmerlands baptistmenighed

HERDIS LARSEN

AT VÆRE I KRISTUS

LIVSMOD PÅ TRODS

 ProRex
FORLAG

Herdis Larsen
At være i Kristus

© ProRex Forlag 2019
www.prorex.dk
6070 Christiansfeld

All rights reserved.

Kopiering må alene ske i henhold til lov om
ophavsret af 14. juni 1995 med efterfølgende ændringer.

Bibeltekster bringes med tilladelse fra
Det Danske Bibelselskab
og er fra den autoriserede oversættelse af Bibelen fra 1992.
© Det Danske Bibelselskab 1992

Forside: Maleri af erikboye.dk

Tilrettelægning og sats: Christian Larsen, ProRex Forlag

Tryk: TopTryk

ISBN 978 87 7068 162 9

Udgivet med støtte fra
Danske Baptisters Kvindenetværk

Indhold

Forord	7
Guds nærvær	9
Fred, håb og glæde	15
Kristus lever i mig	25
En ny begyndelse	33
Hvorfor	41
Præstegerning og sygdom	49
Vendt op og ned på livet	57
Ingen tilfældighed	65
Imod Guds vilje	71
Alt virker sammen til gode	77
Den onde dag	81
Mens jeg venter på at dø	85
Venner	91
Ukendte venner	97
Fakta om sklerose	103
Noter	105
Om forfatteren	106

Forord

Det er med glæde, jeg udgiver denne bog. Den har i lang tid været i mine tanker, og jeg er nu glad for at kunne skrive den ned. To og tyve år er gået, siden min første bog udkom, og siden da er der sket meget i mit liv. I 1995 måtte jeg stoppe med at arbejde som præst på fuldtid og virkede derefter som freelancepræst indtil 2010. Det var svært at holde op som præst – det var jo det, hele mit liv var bygget på! Så hvem var jeg nu, hvor hele min tilværelse ændrede sig så radikalt? I sin tid havde Gud kaldet mig, men kunne han fortsat bruge mig?

Min sklerose og trætheden, der fulgte, gav mig ikke anden mulighed end at gå på pension. Jeg må tilstå, at det faktisk blev en lettelse at være på pension og ikke have ansvaret som præst. Heldigvis havde jeg en god menighed, der udviste megen forståelse. På grund af mit store søvnbehov er det svært for mig at komme op om morgenen. Det har betydet, at jeg ikke er i stand til at komme til gudstjeneste kl. 10. Derfor har jeg i stedet for prædiken til aftengudstjenester.

Helt fra min tid på Baptisternes Internationale Teologiske Seminarium i Schweiz har jeg været begejstret for at møde mennesker fra hele verden. Da min gode ven Lee

Hanson foreslog mig at deltage i de internationale gudstjenester i baptistkirken Bethel i Aalborg, begyndte jeg at være med der. Det har medført, at jeg er holdt op med at prædike for i stedet at være sammen med deltagerne i det internationale fællesskab. Mit liv har ændret sig, og jeg glæder mig nu over at kunne tjene på en anden måde.

Mit liv som handikappet gør, at jeg på en særlig måde har følt og føler Herrens nærvær. Han er trofast, og jeg har erfaret, at bagved det hele er hans kærlige hænder, der viser mig vejen, jeg skal gå.

Jeg har valgt at kalde bogen *At være i Kristus*, da der er så mange løfter forbundet med netop at være i Kristus, at det ikke kan andet end at smitte af på at være menneske. Jeg håber, at du ved at læse bogen må blive opmuntret og udfordret til at være det menneske, du er skabt til at være – i Kristus.

Herdis Larsen

Guds nærvær

Igennem hele Bibelen kan vi læse om Guds nærvær hos sine børn, som han skabte i kærlighed, og som han gav livet i morgengave. Somme tider smed børnene den kostelige gave væk, andre gange behandlede de den dårligt og værdsatte den ikke. Trods børnenes ulydighed var deres himmelske far hos dem hele tiden.

Under ørkenvandringen teltede han sammen med sit folk. Han førte dem gennem ørkenen ved hjælp af sky-støtten og ildsøjlen. Da de rejste Åbenbaringsteltet, står der, at "Skyen dækkede Åbenbaringsteltet, og Herrens herlighed fyldte boligen" (2 Mos 40,34). Da israelitterne byggede Pagtens Ark, sagde Gud til dem: "De skal lave mig en helligdom, så vil jeg tage bolig hos dem" (2 Mos 25,8).

Ved sin ånd tog Gud bolig iblandt sit folk. Han var der altid, både når de ønskede at glemme alt om ham, og når de sad og græd over at have mistet deres land og alt, hvad de ejede. Midt i deres sorg sagde Gud til folket gennem profeten Ezekiel: "Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder; jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre" (Ez 36,25-26).

Mange, mange år senere skrev Johannes: "Og Ordet

blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed” (Joh 1,14). Nu var det ikke længere i Åbenbaringsteltet eller i templet, at Herrens herlighed fyldte boligen, men Guds ånd havde nu fået krop og mæle i Jesus. Netop sådan er Jesus også Guds gave til os. Gud gav os alt det, han elskede, da han lod Jesus tage en tjenerskikkelse på og blive menneske.

Ligesom livet er en gave til os, er Jesus også vores livsgave, som vi må have lov til at tage imod med åbne arme. Han forberedte vejen for os og lagde det sådan tilrette, at når han ikke var her mere, ville Helligånden overtage hans plads. Den opstandne Kristus sender Ånden for at bo i os – det var, hvad der skete pinedag.

”Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, *og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham*” (Joh 14,23).

Nu er der ikke længere tale om, at Guds ånd tager bolig i Åbenbaringsteltet eller i Jesus, men nu er der tale om, at det sker i dig og mig. Vi er Åndens livsrum. Gud og Jesus ønsker at tage bolig i dig og mig. Vi er modtagere af livgiveren og livsgaven, når Guds nærvær hviler og bor i os takket være Helligånden.

Gud ønsker på alle måder at være nærværende hos dig og mig og tage del i vores liv. ”Det er det sted inde i mig, hvor Gud har valgt at tage bolig. Det er det sted, hvor jeg bliver holdt i en tryk omfavelse af en kærlig Far, der kalder mig ved navn og siger: ’Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!’ (Luk 3,22). Det er det sted, jeg kan opleve glæde og fred, som ikke er af denne verden,” skriver Henri Nouwen.¹

At være kristen er ikke ensbetydende med fravær af problemer, sorg og sygdom, men er lig med Guds nærvær midt i hverdagen, midt i alle problemerne, i sorgen og i sygdommen. Det gør mig ydmyg at tænke på, at himlens og jordens skaber har taget bolig i mig. Ja, det er fantastiske kræfter, han med sin opstandelseskraft lægger i os!

Når jeg er udmattet og har svært ved at se meningen med noget som helst, trøster det mig, at han, min kærlige far, har sin bolig i mig. Det trøster mig, at han ikke siger, at jeg er for svag til, at han vil have med mig at gøre. Paulus skriver i 2 Kor 4,7: ”Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores.” Det er også min erfaring. Jeg er glad for, at Gud ikke smider væk så let, som vi gør. Han smider ikke tingene ud, fordi de har fået en revne eller et skår. Han kan faktisk bedst lide at bruge skrøbelige ting, der nemt

går i stykker. På den måde kan alle se, at det er Guds skat – hans liv i os – og ikke beholderen, der betyder noget.

Gud kommer ikke bare på besøg, men han ønsker at blive hos os. Den kærlige far, der sendte sin søn for at frelse os, kommer og bor i vores indre. I Joh 14,23 læser vi, at den, der holder fast ved Guds ord, vil Gud elske, og han og Jesus vil tage bolig hos ham/hende. Gud bruger sit ord til at være nærværende med sin trøst, vejledning og inspiration. Derfor er det vigtigt at læse i Bibelen. I mine unge dage kaldte vi Bibelen for madpakken, for det var fra den, vi fik vores åndelige føde. Vi bør betragte Guds ord som lige så vigtigt for vores liv som mad. Jesus siger om sig selv, at han er livets brød (Joh 6,35), og under fristelsen i ørkenen fortalte han Djævelen, at ”mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund” (Matt 4,4).

Guds ord er ikke bare næring, det er også ”levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger,” skriver forfatteren til Hebræerbrevet (4,12).

Det er vigtigt at fylde sig med Guds ord hver eneste dag, da det er en af de måder, Gud tager bolig hos os på og bliver i os. Daglig bibellæsning vil bevirke, at du og jeg er inden for Guds stemmes rækkevidde. Jesus siger,

at enhver, som hører ordet, ligner en klog mand, der bygger sit hus på klippen (Matt 7,24). Vi kan have mange undskyldninger for ikke at læse i Bibelen, men vi har altid et valg. Mange er måske mere trofaste til at læse deres daglige avis end deres bibel. Vi kan se fjernsyn i tre timer for derefter at læse i Bibelen i tre minutter. I det sidste vers i sit første brev skriver Johannes: ”Kære børn, vogt jer for afguderne!” (1 Joh 5,21). Vi må hver især gøre op med os selv, hvad vi vil prioritere i vores liv.

At lære bibelvers udenad er også godt og frugtbart. Jeg bliver sommetider forbavset, når et vers, jeg lærte i mine unge dage, popper op i mine tanker – vers, som jeg har brug for i en bestemt situation. Jeg er ikke i tvivl om, at det er Helligånden, som får det bestemte vers til at komme frem. Du og jeg kan lære skriftsteder udenad overalt; du kan f.eks. skrive et bibelvers på et lille kort og tage det med dig, indtil du har lært verset udenad, og det er blevet en del af dig. Det er samtidig god hjernegymnastik.

Derved bliver Bibelen også et kompas, der sikkert kan angive retningen i vort liv. ”Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttig til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvokset, udrustet til al god gerning” (2 Tim 3,16-17). Somme tider kan vi være i tvivl om, hvad der er det rigtige, og da må vi ligesom jøderne

i Berøa gå tilbage for at se, hvordan det er i forhold til Skriften (ApG 17,11).

For mig er Bibelen også et kærlighedsbrev fra min sjælselskede med vejledning og trøst. Har jeg fået et brev fra en kær ven, læser jeg det mange gange, mens jeg overvejer, hvad han/hun skrev til mig, og glæder mig over ordene. Måske er det ord til eftertanke; måske ord til trøst, til opmuntring, ja måske endda udfordrende ord.

Spørgsmål til overvejelse:

- Hvad betyder det for dig at være i Kristus?
- Hvordan kommer det til udtryk i dit liv, at Helligånden har taget bolig i dig?
- Har du oplevet, at Gud taler til dig gennem sit ord?
- Hvordan prioriterer du at læse i Bibelen?

Fred, håb og glæde

En dejlig følgevirkning af at leve i Guds nærhed er fred. ”Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!” sagde Jesus til sine disciple den sidste aften, de var sammen, inden han blev taget til fange (Joh 14,27).

En gruppe kunstnere fik til opgave at male et billede, der skildrede fred. De valgte alle forskellige motiver. En malede en solopgang, en anden det stille hav, en tredje en høstscene – alt sammen motiver, der udstrålede fred. Men en af kunstnerne skilte sig ud ved at male et brølende vandfald; lige over de tordnende vandmasser malede han en lille fugl, som sad på en tynd gren og sov med hovedet under den ene vinge. Fuglen sad fredfyldt på grenen, og på trods af det brølende vandfald rørte den sig ikke, men blev trygt siddende med hovedet inde under vingen.

Dette billede med fuglen er for mig en fin illustration af Guds nærvær og fred, der er uafhængig af omstændighederne eller omgivelserne. Guds fred er også fremherskende på dage, hvor alt kan forekomme at være kaotisk, og hvor det føles, som om mismodet vinder, og

håbet bliver taber. På dage, hvor vi ikke orker mere, er det godt at vide, at Gud er hos os med sin trøst og lader os mærke, at han er nærværende med sin fred og kærlighed. Guds fred skaber harmoni og giver styrke, når vi mærker, at hans faderarme omslutter os.

Midt i bekymringer er det også muligt at erfare Guds fred. I bjergprædikenen opfordrer Jesus os til *ikke* at bekymre os. Vores himmelske far vil sørge for os, ligesom han sørger for fuglene og liljerne. Vi skal ikke bekymre os, for han bekymrer sig om os. Mange vil gerne have kontrol og regne ud hvordan, hvorledes og hvorfor. Jeg har måttet øve mig i at overbevise mig selv om, at alt ikke står og falder med mig. Til filipperne skriver Paulus: ”Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds *fred*, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus” (4,6-7). Her synes Guds fred uafhængig af den ydre situation og velstand. Hvad angår bekymringer – uanset for hvad – opfordres vi til at søge trøst hos Gud. Hans fred er væsensforskellig fra den, som velstand og materielle ting kan give.

Guds fred er uforklarlig og faktisk også uforståelig (”som overgår al forstand”). Der er tale om en dybere forståelse af fred; fred på trods af sygdom, sorg og savn. Det er en stille hvilen i Gud, en bevidsthed om, at bag det

hele er hans ømme, kærlige faderhænder, der hjælper mig med at leve livet dag for dag. I sidste ende er det op til os, om vi vil overgive os til vores himmelske far eller ej. Vil vi tillade ham at bygge sit tempel i os? Tillade ham at tage del i vores liv? Give ham førerpladsen i vores liv?

Jeg holder meget af at svømme. Når jeg er i vandet, tænker jeg sommetider, at svømning kan sammenlignes med at være Guds barn. Mens jeg svømmer, er jeg omgivet af vand, og som barn af Gud er jeg omgivet af min himmelske far. Han omslutter hele mig.

Når jeg har svømmet langt, kan jeg godt lide at slutte af med at flyde. Det er total afslapning, hvor jeg hviler i vandet, mens jeg ligger og kigger op i loftet. Jeg kan ikke se, om jeg flyder ind i noget. Hvis jeg løfter hovedet for at tjekke, synker jeg øjeblikkelig. At flyde er et godt billede på kristenlivet. Vi kan kun flyde, når vi stoler på, at vandet bærer os oppe. I livet vil vi ofte gerne kontrollere tingene, for inderst inde stoler vi ikke helt på, at Gud sørger for os. Men ligesom i vandet begynder vi at synke, hver gang vi løfter hovedet for at se, hvordan det går. I stedet må vi overgive os til vandet, slappe af og bare flyde med. Sådan er det også at være kristen. Vi må være helt afslappede, overgive os til Gud og have tillid til, at vi er omgivet af hans kærlighed. Vi kan flyde uden at gøre noget for det.

Håb

Bibelens Gud er håbets Gud. I Det gamle Testamente ser vi, hvordan det jødiske folk levede i tillidsfuld forventning og fortrøstning til Gud. Vi møder det især i Salmerne Bog, hvor den fromme salmist i sin nød giver udtryk for tillid til, at Gud vil være hos ham/hende i svære tider (Sl 25,2; 28,7; 69,7; 119,116). I Salme 22,5 trækkes linjerne bagud: "Vore fædre stolede på dig, de stolede på dig, og du udfriede dem". I nøden satte folket dets håb til Gud, og de blev ikke gjort til skamme. Folket håbede på Guds barmhjertighed og frelse, og han var dem nær. De oplevede Guds forandrende nærvær, der gav dem mod på livet på trods af lidelser, krig og sult.

Var Jesus ikke kommet med Gudsriget, var han ikke død og opstået igen, havde vi ikke noget at håbe og tro på. "Tro er fast tillid til det, der *håbes* på, overbevisning om det, der ikke ses" (Hebr 11,1). Vi lever i håbet om, at en dag vil det, vi tror på, bygger vort liv på og handler ud fra, vise sig at være sandt.

I sit første brev skriver Peter, at vi er "genfødt til et levende håb" (1,3), fordi vi tror på, at Gud lever i dag. Det gør, at vi kan tage håbets briller på og se længere end til dagen i dag. Håbet lever i forventningen om, at noget nyt skal komme, og ser frem mod det, som endnu ikke er. Vi har alle brug for noget at se frem til. Når vi oplever

hårde tider og krise, er det især godt at have håbet om en bedre morgendag. Det kristne håb adskiller sig derfor også fra den blåøjede optimisme, der siger, at ”det går over,” eller lover ”guld og grønne skove”. Det kristne håb er konkret, nærværende, deltagende og støttende, når mennesker er udsatte og sårbare.

Håb er en oplevelse af tro og tillid og kan sprænge de grænser, vi står magtesløse overfor. Det kristne håb benægter ikke virkeligheden, men kender derimod til lidelse og smerte. Derfor kan håbet være med til at åbne lukkede døre og støtte, når man føler, at man falder. Håbet kan give mod til at gå videre, når man mest har lyst til at give op. Når jeg er meget træt, og sklerosen endnu engang har gjort tingene besværlige for mig, har jeg brug for mennesker, der vil bære håbet for mig, indtil jeg selv kan bære det igen.

Nu tror jeg ikke, at jeg er den eneste, der har brug for et vikarierende håb, for det har vi alle, når sygdom og problemer rammer os. Måske skulle vi også vende det rundt og spørge, om vi hver især er vikarierende håb for vores medmennesker. Er du og jeg i stand til at bære håbet for et medmenneske, indtil det selv kan bære det igen?

At være bærer af håbet betyder at løfte håbet op, så andre også kan se det. Man må være til stede i smerten

med det menneske, der har problemer eller lider. Han eller hun har brug for vores nærhed. Mennesker, der ikke længere tør håbe, har brug for én, der kan male håbet for dem; én, der kan formidle Guds nærvær, Guds ord og være Guds sikkerhedsnet for dem.

Gud sikkerhedsnet er under os gennem livet. Vi tænker ikke over, at nettet er der, når alt går godt, men begynder mørket at omslutte os, og vi oplever, at livet er ved at gå under, kan vi erfare, at nettet holder. Som bærer af håbet må vi fortælle, at *absolut* intet kan skille os fra Guds kærlighed! Gud bærer! Vi kan ikke synke så dybt, at Gud ikke er der endnu dybere nede. Guds stærke arme er sikkerhedsnettet, vi må falde ned i. Han er håbets kilde.

Glæde

Glæde er en af de frugter, vi får, når vi er i Kristus, og den kan vi erfare på trods af vores omstændigheder. Det har tit undret mig, hvordan jeg kan være glad, når alt er så besværligt. Mens Paulus sad fængslet, skrev han til menigheden i Filippi: ”Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer!” (Fil 4,4). I sit korte brev skrev Paulus om glæde hele femten gange. Der var sikkert trangt i hans fængselscelle og meget, han gerne ville, men omstændighederne forbød ham at gøre det. Han var bundet og

ikke fri til at gøre det, han helst ville. På trods heraf opfordrede han alle i menigheden til at være glade.

Det var dengang, og Paulus var tættere på Jesus, end vi er i dag, tænker du måske. Det er jo rigtigt, men det betyder ikke, at vi i dag ikke kan leve nær ved Herren og glæde os i ham. Han, der mødte Paulus på vejen til Damaskus (ApG 9), er stadig den samme. Han ønsker også at møde os og fylde os med glæde og velsignelse.

Herren er hos os, hvordan tiderne end er. Han er der, når det hele går fremad, og vi føler os ovenpå. Det er let at glæde sig i Herren, når vejret er godt, regningerne er betalt, og vi er sunde og friske. Men Herren er der også den dag, hvor alting er elendigt – når problemerne vokser os over hovedet, regnen siler ned, og vi lige har fået diagnosen på vores sygdom. Han er der, uanset hvordan det går. Vores glæde i Herren er ikke styret af omstændighederne. Har vi det godt, glæder han sig sammen med os; er livet barskt og slidsomt, er han her til at bære os.

Profeten Nehemias mødte stor modstand, da han ville genopbygge muren rundt om Jerusalem. Alligevel havde han overskud til at opmuntre folket: "Vær ikke bedrøvede, for glæde i Herren er jeres styrke" (Neh 8,10). På mange måder er det op til dig og mig, hvilken tilgang til livet vi vælger. Det forholder sig sådan, som Storm P. skriver: "Når folk er glade, er det deres egen skyld, for

der er nok at være ked af!” Vi må selv vælge! Ønsker vi at se hen til Kristus, som længes efter at fylde os med fred og glæde, eller vælger vi at se på os selv, smerten og problemerne? Mon ikke vi alle kender mennesker, der er så negativt indstillede, at de formår at vende det positive rundt, så alt bliver negativt? For sådanne personer er livet en jammerdal.

Sommetider må der vilje til at for at glæde sig i Herren. Selvfølgelig skal vi ikke bare give det hele en gang lak og så være glade, men Jesus vil hjælpe os, når vi knytter os til ham. Glæd dig og udtryk din taknemlighed. I sit første brev til thessalonikerne (5,16-18) skriver Paulus:

”Vær altid glade, bed uophørligt, sig tak under alle forhold; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus.”

Hvordan er det muligt? Læg mærke til, at der står, at vi skal sige tak *under* alle forhold og ikke *for* alle forhold. Gud forventer ikke, at du og jeg skal være taknemlige for ondt, for synd, for lidelse.

I Jakobs Brev læser vi i kap 1,2-4 om, at vi skal glæde os, når vi kommer ud for prøvelser af forskellige slags. For når vores tro prøves, skaber det udholdenhed, og udholdenheden skal føre til fuldendt værk, for at vi kan være fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget. Når vi gennemlever svære tider, viser vores sande kristne identitet sig. Hvordan reagerer vi? Det er også i

de perioder, at vi får afdækket, hvad vi har af mangler i vores kristne tro. Derfor kan de svære tider være med til at knytte os tættere til Gud, og han vil samtidig hjælpe os til større udholdenhed.

Paulus skriver: ”Glæd jer altid i Herren.” Det er ikke ensbetydende med, at vi skal glæde os over smerten og det besværlige i tilværelsen. Det ville være selvpineri. Vi må glæde os ”i Herren”. Uanset hvad der sker, kan vi glæde os over Guds kærlighed, omsorg, visdom, magt og trofasthed. Gud er i smerten sammen med os. Vi tjener ikke en fjern og distanceret Gud, som står i sikkerhed ude på sidelinjen og råber til os med opmuntrende fraser. Nej, han går ind i kampen, ind i vores lidelse – han er med-lidende. Den skæbne valgte Jesus, da han lod sig føde som et menneske, og hans ånd gør det i os nu. Gud overlader os aldrig til os selv.

Der er sandelig god grund til at være glad!

Spørgsmål til overvejelse:

- Har du erfaret Guds fred midt i bekymringer? På hvilken måde?
- Er du et vikarierende håb for et medmenneske?
- Hvad indebærer det?
- Hvordan kan man være glad, hvis alt er besværligt?
- Hvad er forskellen mellem glæde og lykke?